

SIROTI SRPSKI MILIONERI

Sve še to narod omlatiti

Mlaćenje šljiva u Srbiji je omiljena grana privrede, istorijska šljiva ostavlja večnu tajnu teorije relativiteta. Ko se to tajno i tiho miče kroz šljiviče? Plave šljive padaju, kao plavo srpsko more na livadi, pa nije li to plava krv koja se kao sok i potok sliva u voćnjaku? Persijski plavi tepih, ušuškan u lekovitoj travi u flaši mučenice. Ko je koga mlatio i koliko puta? Koliko je šljiva skuvano u srpskom kazanu ja zaista ne mogu da evidentiram, znam da je rodilo i da u Srbiji niko nije gladan. Ima se i pojesti, i popiti, i hvala Bogu!

Međutim ono o čemu želim da pričam (a da se ne zamerimo) su siroti ratni profiteri, zelenaši i domaćinsko pečenje rakije u uslovima ustava ujedi-njene Evrope. Stiven Spielberg se u "Ratovima zvezda" podigao iznad zakona imperije, koja je nešto kasnije uzvratila udarac. Sivi ekonomisti u crnom odelu i u duhu evropskog biznisa, masovno otvaraju štedionice i hipotekarna udruženja. Imperija se vraća, no nekako po pravilu ni jedan od harambaša srpske ekonomije početni milion nije nasledio od dede i babe, niti zaradio na njivi. Nego su jadnici teškim švercom došli do šeste nule. Kanalima droge nafte i cigareta veslali su, pogašenih farova: Kina, Turska, Kipar, Podgorica, Albanija, Horgoš... Baš u ono zlatno doba poslednjeg komunističkog imperatora u Jevropi.

Da vas samo podsetim. ako ste zaboravili ili niste znali: Kolarčeva zadužbina je Kolarčevo zaveštanje otečestvu i na tome mu puno hvala. Međutim, malo ko će vam reći da je Kolarac, zapravo, ratni profiter koji je svoje bogatstvo stekao u vreme kad su srpski junaci probijali Solunski front, a među njima i moj pradeda. "Deda Dina Ilić", nošeni jednom jedinom naredbom: "Bajonet na puške i natrag u otadžbinu!". I uvek kad vidim taj nakrivljeni spomenik, prekorim sebe hiljadu puta, jer ni ja nisam učinio dovoljno da ga ispravim i obnovim. Ali, zato je naša posleratna vlada 1918. godine naterala tog našeg kolarca, ratnog profitera, da se na silu odrekne imovine stečene u ratu, u zamenu za njemu određenu zatvorsku kaznu i presudu naroda srpskog, te tako dobismo "Kolarac". Za razliku od njega naši sveži milioneri pozajmljuju novac svom narodu, bez griže savesti i straha, stavljaju hipoteku na deku. Lepa je hipoteka, al' šta se to zalaže u njoj? Dekina i bakina šljiva ranka, štale konji i volovi. Unuci iz Beograda za dobar auto ili kafić radosno puštaju djavolu na kantar papirni čamac u potoku od bede i suza. Opet nema šljivu koj da bere ili mlati!

U svemu tome, naravno, postoji Mladan Dinkić, koji drži u desnici državne rezerve, a u levici čekić i mlati po prstima, a navodno i nešto sprovodi u delo. Međutim, ode i staja i štala, a bogami i Milorad nema više šta da obidje. Hipoteka na pesmu ne postoji, pa je još ponekad čujem iz grla Cuneta Gojkovića i duboko se zapitam: Koga će sad narod da pozlati ili da

malo mlati? Koga, kad je sav kapital nasledjen iz čeljusti komunizma i njegovih debelih direktorskih fotelja, zapravo otkupljen od strane sirotih srpskih švercera

nafte, oružja, cigareta pa i belog praška u vreme lepih devedesetih.

Vlade Divac, najveći među nama, je dobio po nosu za primer svima nama u rasejanju, od stranke zelenih zelenaša, izgleda najače partije u Žikinom kolu pokraj šljive ranke. Dok se grane lome pod teretom novog roda, ili bolje reći izroda, pitanje je moje jednostavno: odakle su dotekli milioni? Kako to po Njutnovom zakonu pada omlaćena šljiva sa grane i gde su ubrane tolike pare? Na kom kiparskom računu su pustile vodu i u kom rodu i buretu vriju?

Srpski obraz se često zacrveni od ljute rakije. Gleda se u venac, ceni i dugo merka flaša, kao kad gladno dete dočepa flašicu skuvanog mleka i cuclu. Cuclaj, Srbije, i nek je srećno veselje!

Ne čudi me što je veliki Vožd Slobodan sahranjen u dvorištu, kao kanarinac, jer mu je i za njegova života sve bilo dozvoljeno u ime odbrane, svaki njegov kum je počašćen vilom, zamkom i crnom limuzinom, jer kum nije dugme, umetnici legatima, a mafija ordenjem za hrabrost. Za uzvrat neko sad u Srbiji uvozi proteze i veštačke kukove i bogato živi, jer smo u međuvremenu skraćeni za malo ruku i nogu, pa šepamo po slobodnoj Srbiji. Ono što me stvarno čudi je da je petooktobarski sajam suzavca očigledno poslao dimne signale americkim Sijuksima, da ih oni protumače. Promene su trajale taman dok se nije razila dimna zavesa. Neshvaćeni premijer je odstreljen snajperom, pre nego što je narod uspeo da ga shvati. Rekoše mi, bilo je prerano za njega, Srbija još nije zrela, budala, prevara i pacov su, ipak, zaustavili točak novog doba. To mesto je

zauzeo slabo informisani, a i samom sebi suvišni profesor prava, čiji ustav Srbi nisu pročitali, ali su ga zato izglasali. Važno je da nije onaj iz '74. i da je Kosovo unutar

se više smučio." Mene lično plaši ona dobitna, veoma logična kombinacija: Voja haški I Voja naški, zvuči loše, ali možda je to i dobro, ako treba onda što pre to bolje. Ostaje mi da se nadam da će jednog dana zaživeti nezavisno pravo i nezavisno sudstvo, da će se u zemlji Srbiji suditi pošteno i da se sudije neće kupovati kao suve šljive, ili preradjivati u mašini za mlevenje mesa.

Nadam se da će se jednog dana, kao i našem Kolarcu, oduzeti imovina stečena u doba bračnog para stoleća i pokloniti srpskoj siročadi, porodištima i nesrećnim braniteljima svojih domova, što hramlju po Srbiji, u nadi da će sve to narod, jednom, pozlatiti. Plaši me da je obračun sa prošlošću, u stvari kao i sukob sa troglavom aždahom - odsečeš jednu glavu, a na tom mestu izrastu tri. Ko će zaokrenuti jedra i da li će ikad iko uhapsiti ratne kriminalce i profitere, to ne znam. Očigledno je da za to treba sačekati na potpuno novu generaciju političara u Srbiji.

U međuvremenu Ceca postade srpska Merlin Monroe, a to kako i kojim parama je napravljena palata u kojoj ona živi, izgleda, niko ne sme ni da pita. Važno je da svi uredno plaćaju porez, pa i Kosovska bitka je završila bez pobednika, samo što nas posle toga porobiše Turci. I dan danas se, umesto hašišom, srpski narod dozira Pinkom i svima lepo.

Dvadeset prvog januara je, igrom slučaja, moj 44. Nikada nisam glasao, pa verovatno, neću ni ovoga puta. Moji otac i majka primaju 100 eura penzije i nikad se ni na šta ne žale, osim kada dodju

Srbije. A za predsednika dobismo, kao melem na ranu, pravog manekena, u strahu da se ne vrata oni stari.

U telefonskom razgovoru moj rođeni otac mi reče: "Nećeš me više prevariti sa tvojim demokratama, ovoga puta glasam za radikale, ovaj na slovo K. mi

POSLOVNIM PARTNERIMA,
SARADNICIMA I
CENJENIM ČITAOCIMA
ŽELIMO SREĆNU

NOVU 2007 GODINU!

REDAKCIJA OGLEDALA